

Dodatkowe tysiące ton węgla na cześć II Zjazdu

W dniu 13 bm. załogi 5 kopalń, które zrealizowały już swoje poprzednie zobowiązania dla uczczenia II Zjazdu PZPR, podjęły nowe zobowiązania długookresowe. Nowe postanowienia, mające na celu przedterminowe wykonanie kwartalnych zadań produkcyjnych, wydobycie wielu dodatkowych ton węgla i poprawę warunków socjalno-bytowych, podjęły załogi kopalni: „WIECZÓREK”, „DYMITROW”, „GENERAL ZAWADZKI”, „CZERWONA GWARDIA” i „GOTTWALD”.

Kopalnia „Wieczorek” — dzięki realizacji zobowiązań, przekroczyła plan za rok ub., uzyskując dodatkową produkcję 48.500 ton węgla. Wykonane zostały również zobowiązania socjalno-bytowe. W 15 mieszkaniach przeprowadzono gruntowne remonty, a 6 rodzin górniczych otrzymało nowe mieszkania.

Obecnie załoga kopalni „Wieczorek” postanowiła przyspieszyć wykonanie zadań produkcyjnych za I kwartał bieżącego roku i dać 7 tys. ton węgla ponad plan kwartalny. W tym celu górnicy zobowiązali się podnieść wydajność o 5 kg na robocznówkę.

Amerykanie odwołują wznowienie rokowań w Panmunjongu

Specjalny korespondent Agencji Nowych Chin donosi z Kaesongu:

— Odpowiadając stronie koreańskiej, przedstawiciel strony amerykańskiej Kenneth Young zgodził się na odbycie narady sekretarzy łącznikowych dopiero 14 stycznia, to jest o dzień później, niż proponowała strona koreańska. Young oświadczył, że pragnie, by na tej naradzie omówiono „warunki”, jak również sprawę „daty” wznowienia rokowań, podczas gdy strona koreańska proponowała, by przedmiotem narady była tylko sprawa daty wznowienia rokowań. Żądanie Amerykanów, by na konferencji przedyskutowano „warunki” wznowienia rokowań jest po prostu manewrem w celu opóźnienia ponownego podjęcia rokowań.

Rokowania w Panmunjongu — podkreśla korespondent — zostały przerwane przez Amerykanów. Do ich wznowienia potrzebne jest jedynie, by Amerykanie powrócili do stołu obrad. Innego warunku być nie może. Wywołując swe nowe żądania strona amerykańska zamierza wykorzystać je jako pretekst, by uniemożliwić niezwłoczne wznowienie rokowań między dwiema stronami i aby tymczasem strona amerykańska mogła urozeczyścić swój plan uprowadzenia jeńców wojennych w nocy z 22 na 23 stycznia.

Korespondent Agencji Nowych Chin donosi z Kaesongu, że w dniu 12 stycznia br. dalsi trzej chińscy jeńcy wojenni i jeden jeńiec koreański wymknęli się spod kontroli agentów amerykańskich i czangkaeszkowskich i zażądali repatriacji. Zostali oni przekazani przedstawicielom strony koreańsko-chińskiej.

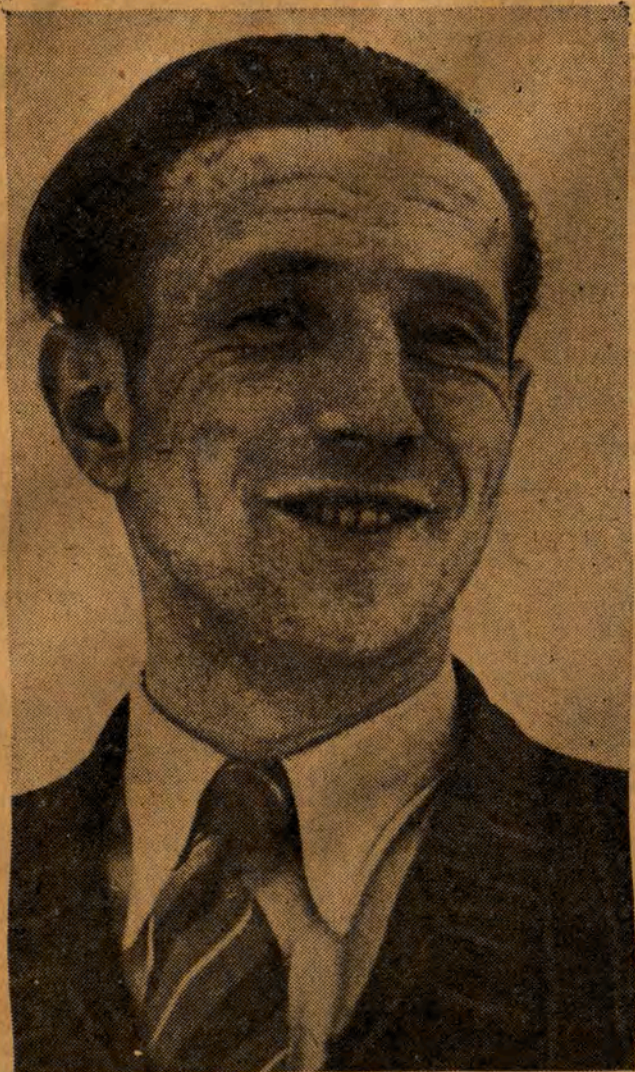
Nad podniesieniem hodowli radzili pracownicy rolni na radzie produkcyjnej w OZ PGR

Wczoraj w Okręgowym Zarządzie PGR w Łodzi odbyła się narada produkcyjna, poświęcona omówieniu uchwały Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 1953 roku, w sprawie zabezpieczenia niezbędnych środków dla wzrostu hodowli zwierząt gospodarskich i rozwoju bazy paszowej. W narodzie udział wzięli dyrektorzy zespołów PGR, zespołowi zootechnicy, agronomowie, sekretarze komitetów zespołowych partii oraz przodujący byrodźci hodowcy.

Referaty wygłosili dyrektor OZ PGR, tow. Glinicki oraz wicedyrektor OZ PGR, tow. Marat.

W referatach wskazano na szereg braków w zakresie produkcji zwierzęcej w okręgu łódzkim, który nie wykonał planu produkcji mleka oraz planu odchodu cieląt i prosiąt. Przyczyny tego stanu rzeczy tkwią w złej pracy zootechników i kierowników gospodarstw. W wielu gospodarstwach brak racjonalnej gospodarki paszami. Nie wazy się siano i słomy, nie robi się pasz, nie wazuje się słomy przeznaczanej na karmę itp.

Przodownik Czynu Przedzjazdowego

— Na cześć II Zjazdu PZPR zobowiązuję się wykonać zadania 1953 r. na 8 dni przed terminem — głośno zobowiązuje się Tadeusz Barysa z Łódzkiego Zakładu Przemysłu Jedwabniczego.

W wyniku wzmocnionej pracy tkacz Barysa wykonał plan roczny na 16 dni wcześniej.

Podążając swe zobowiązanie Barysa postanowił produkować wyłącznie bezbrakową tkaninę. I przyrzeczenia dotrzymuje w pełni. Barysa osiąga również 117 proc. wykonania planu ilościowego.

Cele „europejskiej wspólnoty obronnej” nie zostały osiągnięte — przyznaje Dulles

WASZYNGTON, 13. 1. Sekretarz stanu USA, Foster Dulles, przemawiał w środę na posiedzeniu „rady do spraw stosunków międzynarodowych”.

W przemówieniu swym Dulles usprawiedliwiał politykę zagraniczną USA, prowadzoną od chwili dojścia do władzy rządu Eisenhowera.

Dulles przyznał przede wszystkim, że Stany Zjednoczone rozwijały „system militarny w tempie wywołującym olbrzymie deficyty budżetowe, deprecjację waluty i gorączkę ekonomiczną”. Twierdził on przy tym, nie przytaczając żadnych argumentów, jakoby te „nadzwyczajne zarządzenia” były podyktowane „groźbą” z zewnątrz.

„Ogólny koszt naszych wysiłków, zmierzających do zapewnienia bezpieczeństwa wewnątrz kraju i za granicą — powiedział Dulles — wyniósł przeszło 50 miliardów do-

larów rocznie. Spowodowało to w roku 1953 deficyt budżetowy w sumie 9 miliardów dolarów, a w roku 1954 połączony z sobą przypuszczalnie deficyt w sumie 11 miliardów, a to pomimo wysokich podatków nie ustępujących podatkom z czasów wojny”.

Mówiąc o polityce USA w Azji Dulles potwierdził, że Stany Zjednoczone mają zamiar „utrzymać swe pozycje na Okinawie” i pozostawić na Dalekim Wschodzie amerykańskie siły zbrojne złożone z „ruchomych sił morskich i lotniczych oraz jednostek desantowych”.

Mówca chwelił się ingerencją USA w wojnę indochińską, oświadczając, że Stany Zjednoczone „wniosły wielki wkład” do tej wojny.

W istocie rzeczy Dulles stwierdził, że tzw. „europejska wspólnota obronna” jest bezskutecznie narzucała przez rząd USA państwom europejskim.

Przyznając, że „cele europejskiej wspólnoty obronnej nie zostały osiągnięte”, Dulles uskarżał się na „kolosalne trudności na drodze do ostatecznej realizacji jednolitej francusko-niemieckiej”.

Zarządzenia militarne przeprowadzane w USA, sekretarz stanu usiłował przedstawić jako środki „obrony wolności”. Przemówienie sekretarza stanu USA nie świadczyło o tym, by polityka amerykańska miała wkroczyć na drogę złągodzenia napięcia w stosunkach międzynarodowych.

Spółceństwo łódzkie uczy pamięć zamordowanych w Radogoszczu

Dnia 17 stycznia br., o godz. 11, w IX rocznicę spalenia więźniów w kaźni hitlerowskiej, w Radogoszczu, odbędzie się uroczysta manifestacja społeczeństwa łódzkiego.

Przemówienie wygłosi przewodniczący Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi, tow. Ryszard Olasek, po czym nastąpi składanie wieńców na grobach pomordowanych.

Zbiórka organizacji masowych i społeczeństwa łódzkiego o godz. 10.45 na dziedzińcu Radogoszcza.

W zakładach pracy Łodzi i województwa

Nie ustaje walka o zwycięskie wykonanie zobowiązań przedzjazdowych

Ani na chwilę nie ustaje walka o zwycięskie wykonanie zobowiązań przedzjazdowych. Załogi poszczególnych zakładów przemysłowych Łodzi i województwa systematycznie podnoszą wydajność pracy i polepszają jakość produkcji.

WIĘKSZA WYDAJNOŚĆ DZIĘKI STOSOWANIU NOŻA KOLESOWA

Tokarz-brygadista Mieczysław KNOROWSKI z Fabryki Mechanicznych dla uczczenia II Zjazdu PZPR postanowił zastąpić w swej pracy noż Kolesowa. Mieczysław Knorowski doskonale opanował już technikę pracy nożem Kolesowa i zapoznał z nią 6 tokarzy ze swojej brygady. Dzięki temu brygada osiąga znacznie większą produkcję.

W okresie realizacji Czynu Przedzjazdowego grupa odlewników zwiększyła zimny wsad z 250 kg na 450 kg, co przyczyniło się równocześnie do zmniejszenia zużycia węgla i koksu. Wyróżnia się brygada Tadeusza BARYSA.

STOLECKI DZIECIĘCE — Z ODPADKÓW DRZEWNYCH

W najbliższych dniach robotnicy Łódzkiej Fabryki Mebli przystąpią do produkcji stołeczek dziecięcych. Pracownicy LFM postanowili produkować je z odpadów z produkcji mebli. Robotnicy tych zakładów oprócz osiągniętych w dziedzinie wykończenia surowców mogą się również wykazać pomysłami i wynalazkami w walce o jakość wyrobów. W okresie realizacji Czynu Przedzjazdowego nie wyprodukowali oni ani jednego braku.

Szczególnie sumiennie wykonują swoje zadania młodzi meblarze. Zespół ZMP-owski Mariana BUREGO z klejowni wykonuje je w 265 proc. Stolarzy maszynowy Franciszek BOKIEWICZ realizuje plan zobowiązaniowy w 160 proc.

ROZPORZĄDZILI PONAD PLAN 3 TYS. TON MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

Zobowiązania załogi Centrali Handlowej Materiałów Budowlanych mają roznorodną treść — pisze korespondent „Kazimierz Zakrzewski”. Wiele zadań naszej Centrali postanowiło wykonać prace, które przyczynią się do usprawnienia działalności naszej instytucji. Jak dotąd wyniki są niezłe. CHMB rozporządziła dodatkowo 3.000 ton różnych materiałów budowlanych, przeznaczonych m. in. dla chłopów małych i średnich.

Założa, na swoją dalszą pracę, dała swój wkład w lepsze i szybsze zaopatrzenie pracujących w niebezpiecznych warunkach. Wyróżni się członkowie brygady wyładunkowej, brygadziści i magazynierzy. M.in. SWITACZ i ZAREBSKI, którzy przyczynili się do zwiększenia „osiłowego” oraz kierownik działu handlowego WOŹNIAK.

Masowe aresztowania w Niemczech zachodnich

Adenauer, jak donoszą, odpowiedział nowymi represjami na protesty patriotów zachodnio-niemieckich przeciwko decyzji wszechpaństwowej Bundestagu nad projektem ustawy o obowiązku służby wojskowej jeszcze przed konferencją ministrów spraw zagranicznych czterech mocarstw w Berlinie.

W Weiden aresztowany został po raz wtóry młody bo-

W hucie im. Bolesława Bieruta rozpoczęto prace przy wznoszeniu dalszych zakładów produkcyjnych

Na budowie huty im. Bolesława Bieruta w Częstochowie rozpoczęto ostatnio prace ziemne, a częściowo także roboty budowlane przy wznoszeniu nowych, dużych zakładów produkcyjnych, a przede wszystkim olbrzymiej spalalni rud.

Spalalnia rud — to zakład, w którym poprzez szereg procesów mechanicznych i chemicznych przygotowuje się rudę żelazną do wytopu surowki. Zakład ten składać się będzie z kilkudziesięciu stałych obiektów, wśród których cztery zasadnicze — to sortownia, spalalnia, tzw. oddział uszczelniania i brykietownia.

Spalalnia rud została zaprojektowana w całości przez konstruktorów radzieckich i będzie budowana na podstawie radzieckiej dokumentacji, w całości dostarczonej już na budowę.

Zakład ten będzie mógł wytwarzać w ciągu doby kilka tysięcy ton aglomeratu (rudę przygotowanej do przetopu na surowkę).

Pracę wszystkie urządzenia kruszące, maszynny do brykietowania, mieszalniki, młyny i silniki zostały dostarczone ze Związku Radzieckiego. Przemysł krajowy wykonuje dla tej budowy m. in. całkowite konstrukcje hal produkcyjnych oraz wiele urządzeń pomocniczych.

Spotkanie tow. M. Morawskiego z łódzkimi majstrami i przodownikami pracy

Wojewódzki Dom Kultury Związków Zawodowych organizuje w dniu dzisiejszym o godz. 18 w Gabinetzie Technicznym spotkanie majstrów i przodowników pracy zakładów przemysłowych województwa z tow. Morawskim z ZPB im. Marchlewskiego — inicjatorem nowej formy współzawodnictwa. „Wszystkie w moim zespole i oddziale wykonują normy”.

W czasie spotkania tow. Morawski podzielił się swymi doświadczeniami w pracy.

Po wyborze le Troquera na stanowisko przewodniczącego Zgromadzenia Narodowego

Oświadczenie grupy parlamentarnej FPK

Jak już donosiliśmy, Andre le Troquer (socjalista) wybrany został 12 stycznia przewodniczącym Zgromadzenia Narodowego na rok 1954.

Za kandydaturą le Troquera głosowali również deputowani komunistyczni. Ogłoszone w związku z tym oświadczenie grupy parlamentarnej partii komunistycznej stwierdza m. in.:

— Głosując na le Troquera komuniści dali wyraz swemu pragnieniu niedopuszczenia do aresztowania le Troquera na stanowisko przewodniczącego Zgromadzenia Narodowego, który jest zwolennikiem ratyfikacji układów zawartych w Bonn i Paryżu — Pierre Pflimlin.

Jednocześnie komuniści podkreślają swą zdecydowaną wolę kontynuowania wysiłków w celu zjednoczenia wszystkich Francuzów pragnących ocalić niezawisłość ojczyzny i nie dopuścić do wskrzeszenia odwołanego Wehrmachtu pod płaszczykiem tzw. „armii europejskiej”.

Głosując na le Troquera komuniści wykazali ponownie swą wolę stanowczej walki o triumf polityki jednolitego działania z robotnikami-socjalistami w celu uniemożliwienia ratyfikacji układów zawartych w Bonn i Paryżu, walki o pokój w Indochinach, o zadośćuczynienie postulatów mas pracujących...

Tak zwana „komisja śledcza” Zgromadzenia Unii Francuskiej, odpowiadająca komunistycznej polskiej Zgromadzenia Narodowego, odrzuciła 10 głosami przy 3 wstrzymujących się wniosek rządowy o uchylenie nieetykalności komunisty Leona Feixa, członka KC FPK.

Tow. J. Grudziński wiceministrem Przemysłu Drzewnego i Papierniczego

WARSZAWA, 13. 1. Prezes Rady Ministrów mianował tow. J. Grudzińskiego podsekretarzem stanu w Ministerstwie Przemysłu Drzewnego i Papierniczego.

Tezy w związku z 300 rocznicą zjednoczenia Ukrainy z Rosją (1654-1954) zaopiniowane przez KC PZPR — patrz str. 2

Świat ciagu doby

KATASTROFALNE SKUTKI LAWIN W AUSTRII I SZWAJCARII

Do wieczora 13 bm. władze austriackie stwierdziły śmierć 83 osób w następstwie ostatnich katastrofalnych lawin, które nawiedziły alpejskie okoliczności. Trwają nadal poszukiwania 120 osób zaginionych.

Według dotychczasowych informacji, podczas ostatnich lawin w Szwajcarii zginęły 23 osoby. Wobec niebezpieczeństwa dalszych lawin powzięto odpowiednie środki ostrożności.

W ciągu ostatniej doby w większej części Stanów Zjednoczonych utrzymywała się bardzo mroźna pogoda. W Nowym Jorku termometr spadł poniżej 20 stopni. Ruch po zasnionych i zlodowaciałych ulicach nowojorskich jest bardzo utrudniony. Podczas ostatnich burz śnieżnych w USA zginęło, jak dotąd, ustalono, 76 osób.

WYCOFANIE SAMOLOTÓW TYPU „COMET” Z KOMUNIKACJI LOTNICZEJ

W związku z ciągłymi wypadkami samolotów odrzutowych typu „Comet”, brytyjskie linie lotnicze „British Overseas Airways Company” postanowiły wycofać „na razie” te samoloty z komunikacji cywilnej. Ostatnia katastrofa samolotu „Comet” wydarzyła się w niedzielę, w pobliżu wyspy Elby. Samolot ten runął do morza i zatonął. 35 osób zginęło. Załogom trzech samolotów „Comet”, znajdujących się poza Wielką Brytanią kazano natychmiast dostawić te samoloty bez pasażerów z powrotem do kraju. 4 inne samoloty tego typu, należące do BOAC są już demonstrowane w celu poddania ich badaniom technicznym.

W PARLAMencie TURKIM

Dnia 11 bm. w parlamencie tureckim rozpoczęła się dyskusja nad projektem ustawy o inwestycjach zagranicznych w Turcji. Projekt tej ustawy, opracowany przy udziale bankierów i przemysłowców amerykańskich, umożliwia kapitalowi zagranicznemu przenikanie do wszystkich gałęzi gospodarki Turcji.

Projekt został w zasadzie zaaprobowany przez parlament.

WIEC PRZECIWKO PODWYŻCE CZYNÓW MIESZKANIOWYCH

Dnia 12 bm. rada związków zawodowych dzielnicy Londynu Ealing zorganizowała wiec protestacyjny przeciwko rządowemu projektowi ustawy o podwyżce czynszów mieszkaniowych. Kolejarz Tom Searle oświadczył, że w wyniku podwyżki „robotników rząd obiecał podnieść płace kolejarzy o 4 szylingi tygodniowo, jednakże — dodał on — jeśli zostanie uchwalona ustawa o podniesieniu czynszów mieszkaniowych, kolejarze będą musieli płacić za mieszkanie o 7,5 szylinga tygodniowo więcej niż obecnie.

KATASTROFA SAMOLOTU W KALIFORNII

Agencja France Presse donosi z Long Beach (stan Kalifornia), że wydarzyła się tam katastrofa samolotowa, która spowodowała śmierć siedmiu i ciężkie oparzenia czterech osób.

Amerkański wojtkowy samolot odrzutowy, lądujący w mgłę na lotnisku Long Beach, zawadził o wierzchołek drzew i runął na dach pobliskiej willi, wywołując pożar. Pilot samolotu i sześciu mieszkańców willi ponieśli śmierć. Cztery osoby ciężko oparzone odwiezione do szpitala.

POPIERANIE PRZEMYSŁU ZBRÓJNIOWEGO W NIEMCZACH ZACHODNIACH

Bonński minister gospodarki Erhard złożył oficjalne oświadczenie, iż zachodnio-niemieckie przedsiębiorstwa, wykonujące amerykańskie zamówienia wojenne, otrzymają ulgi podatkowe.

Uroczysta sesja Rady Narodowej m. Łodzi w przeddzień IX rocznicy wyzwolenia naszego miasta

18 bm., o godz. 17, w Teatrze im. Stefana Jaracza, przy ul. Jaracza nr 27, odbędzie się uroczysta sesja Rady Narodowej poświęcona IX rocznicy wyzwolenia Łodzi.

Referat wygłosi przewodniczący Prezydium Rady Narodowej m. Łodzi — Ryszard Olasek.

Obok członków rady udział w sesji wezmą liczni przedstawiciele społeczeństwa.

W części artystycznej wystawiona zostanie sztuka Kazimierza Brandysa pt. „Sprawiedliwi ludzie”.

Tezy w związku z 300 rocznicą zjednoczenia Ukrainy z Rosją (1654-1954)

zaaprobowane przez Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

MOSKWA, 13. 1.

Prasa radziecka opublikowała „tezy w związku z 300 rocznicą zjednoczenia Ukrainy z Rosją (1654-1954)”, zaaprobowane przez Komitet Centralny Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. W tezach tych czytamy m.in.:

Przed 300 laty, w styczniu 1654 r., na Radzie Perejasławskiej proklamowano zjednoczenie Ukrainy z Rosją, co było potężnym wyrazem woli narodu ukraińskiego. Tym historycznym aktem ukoronowana została długotrwała walka młodego państwa ukraińskiego przeciwko obcym najazdom, o zjednoczenie z narodem rosyjskim w jednolitym państwie rosyjskim. 300 rocznica zjednoczenia Ukrainy z Rosją jako doniosłe wydarzenie historyczne jest wielkim światłem nie tylko na ukraiński i rosyjski naród, lecz również wszystkich narodów Związku Radzieckiego.

Zjednoczenie miało ogromne znaczenie dla dalszego historycznego rozwoju dwóch wielkich narodów — tak, bliskich i pod względem języka i pod względem miejsca zamieszkania, jak i pod względem historii. Władza na wieki „woli” los z bratnim narodem rosyjskim, naród ukraiński uniknął obcego jarzma i zapewnił sobie możliwość rozwoju narodowego. Równocześnie zjednoczenie Ukrainy z Rosją przyczyniło się do podniesienia jego autorytetu międzynarodowego. We wspólnie walce przeciwko wspólnym wrogom — caratowi, obznanom feudalnym i kapitalistom, jak również przeciwko obcym najazdom rosła i kłępiła przyjaźń mas pracujących Rosji i Ukrainy. W epoce imperializmu na czele tej walki stanęła najbardziej rewolucyjna na świecie rosyjska klasa robotnicza, kierowana przez swą bojową awangardę — partię komunistyczną.

Rosyjska klasa robotnicza przywiodła narody Rosji do epoki nowego zwycięstwa nad samowładztwem, a następnie również nad obznanami i kapitalizmem.

Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna położyła na zawsze kres uciskowi społecznemu i narodowemu narodu b. Rosji carskiej, stworzyła warunki dla kształtowania się narodów socjalistycznych i zalała podwaliny ich ścisłej współpracy w dziedzinie budowy społeczeństwa komunistycznego.

Przyjaźń i braterski sojusz narodów ukraińskiego, rosyjskiego i innych narodów naszego kraju kłępiła i hartowała się w ciężkich latach wojny domowej i obecnej interwencji, w procesie budownictwa socjalistycznego, w historycznych bitwach Wielkiej Wojny Narodowej przeciwko najazdom niemiecko-faszyzowskim. Nieustraszone przyjaźń narodów ZSRR — to jedna z najważniejszych podstaw wielonarodowego radzieckiego państwa socjalistycznego i główny warunek wszystkich sukcesów bratnich republik radzieckich.

Promotorem nieustraszonej przyjaźni woli, i równo-uprawnionych narodów ZSRR jest partia komunistyczna. Stojąc na czele walki narodów Związku Radzieckiego o zwycięstwo komunizmu, partia komunistyczna zmianała strukturę klas robotniczych i chłopstwa, nieziszczając podstaw społeczeństwa radzieckiego. Partia troszczy się o nieustanne o rozwój wszystkich narodów wchodzących w skład Związku Radzieckiego, prowadzi nieprzerwaną walkę przeciwko przejawom nacjonalizmu burżuazyjnego, wychowuje ludzi radzieckich w duchu przyjaźni narodów, patriotyzmu radzieckiego i proletariackiego internacjonalizmu.

Całe doświadczenie historyczne narodów ZSRR dowodził, że dobitnie oburzające znaczenia ich przyjaźni i wielkim narodem rosyjskim, niezwykłej siły braterskiego sojuszu i ścisłej współpracy wszystkich narodów naszego kraju, które pod przewodem partii komunistycznej zbliżały socjalizm i obecnie kroczą pewnie naprzód do triumfu komunizmu.

Zjednoczenie Ukrainy z Rosją w 1654 r. — stwierdzała następnie tezy — było naturalnym wynikiem całej poprzedniej historii dwóch wielkich bratnich narodów słowiańskich — rosyjskiego i ukraińskiego, było następstwem wieloletniego rozwoju ekonomicznego, politycznego i kulturalnego stosunków Ukrainy z Rosją i odpowiadała najbardziej żywotnym interesom i pragnieniom obu narodów. Narody rosyjski, ukraiński i białoruski pochodzą z wspólnego pnia ludu staroruskiego i mimo znacznych różnic zachowały poprzez wieki świadomość wspólnego pochodzenia, bliskości języka i kultury, świadomość wspólnoty swych losów.

W wyniku osłabienia ziem staroruskich, które było w znacznej mierze następstwem podboju przez chanów tatarsko-mongolskich, oderwane od Rosji północno-wschodniej ziemie ukraińskie zostały rozbitne na części i stały się łupem feudałów litewskich, polskich i węgierskich, Turcji sułtańskiej i jej wawala — chana krymskiego.

Wielka część Ukrainy została w XVI wieku zagarnięta przez państwo polskie. Przyczyniła się do tego zdradziecka polityka feudałów ukraińskich, którzy w sojuszu z panami polskimi dążyli do zderzenia antyfeudalnej walki mas ludowych, do umocnienia i rozszerzenia swych klasowych przywilejów feudałno-pańszczyżnianych, do wzmocnienia swego państwa pańszczyżnianego.

Zagarnięty ziemie ukraińskie feudałowie polscy (magnaci i szlachta) wprowadzili na Ukrainę niezwykle ciężki, nieludzki ucisk pańszczyżniany. Cały ciężar ucisku pańszczyżnianego i narodowego legł na chłopstwo, biedotę mieszkającą i niższe warstwy kościoła. Szlachta polska nie uważała chłopów ukraińskich za ludzi, bratnia dechła ich godność ludzką. Benowicie polscy przy pomocy Watykanu narzucili Ukrainie w drodze okupacji przynuszone katolicyzmu, wprowadzili ucieki kościelne, uprawiali politykę przynuszonego polonizowania Ukraińców, złewali język i kulturę ukraińską, usiłując ujarzmić duchowo naród ukraiński i rozzerwać jego więź z narodem rosyjskim.

Ciężka sytuacja mas ludowych Ukrainy pogłębiała anarchia feudalna, która panowała w państwie polskim i znała wyraz w rozpasanej samowoli magnatów i szlachty, którzy systematycznie grabili i niszczyli ziemie ukraińskie.

Ucisk polskiego państwa szlacheckiego i nieograniczona samowola panów polskich stały się jednym z najbliższych hamulców ekonomicznego i kulturalnego rozwoju Ukrainy. Ludność Ukrainy cierpiała również wskutek stałych, zbójczych najazdów Turków i chanów krymskich.

Tezy wskazują następnie, że niezwykle doniosłą rolę w historycznych losach narodów rosyjskiego, ukraińskiego, białoruskiego i innych narodów ZSRR odegrało powstanie scentralizowanego państwa rosyjskiego, które od pierwszej chwili stało się ośrodkiem przyciągania i oparciem dla bratnich narodów walczących przeciwko obcemu ciemczom.

Naród ukraiński, znajdując się w obliczu groźby unicestwienia, walczył nieustannie przeciwko uciskowi obcych ciemczom, o swą wolność i niezawisłość, a równocześnie — o zjednoczenie z Rosją. Walka przeciwko uciskowi społecznemu ze strony feudałów polskich i ukraińskich ściśle przeplatała się z walką wyzwoleniczą przeciwko uciskowi narodowemu. Powstania chłopstwa — kozackie przeciwko państwu szlacheckiemu i miejscowym wyzyskiwaczom wstrząsały raz po raz Ukrainą i Białorusią.

Wyzwolenie spod ucisku Polski szlacheckiej i zażegnanie groźby pochłonięcia przez Turcję sułtańską było dla narodu ukraińskiego koniecznością historyczną, najistotniejszym problemem jego istnienia jako narodu. Jedną z najchłubniejszych kart w historii narodu ukraińskiego była wojna narodowa — wyzwolenicza w latach 1648-1654. Główną i decydującą siłą w tej wojnie było chłopstwo, które walczyło przeciwko uciskowi społecznemu ze strony feudałów polskich i ukraińskich oraz przeciwko obcemu jarzmu. W wojnie tej naród ukraiński walczył jednocześnie o wyzwolenie spod jarzma pańszczyżnianego Polski i o zjednoczenie z bratnim narodem rosyjskim w jednolitym państwie rosyjskim.

W wojnie wyzwoleniczej lat 1648-1654 na czele narodu ukraińskiego stał wbytny mąż stanu i dowódca, Bohdan Chmielnicki. Historyczna jego zasługa jest, że wyzwał do odwzięcia pragnienia i dążeń narodu ukraińskiego do ścisłego sojuszu z narodem rosyjskim oraz kierując procesem kształtowania się państwowości ukraińskiej, rozumiał on w sposób właściwy jej zadania i perspektywy, widział, że naród ukraiński nie może istnieć bez zjednoczenia z wielkim narodem rosyjskim, i usilnie dążył do zjednoczenia Ukrainy z Rosją.

Wraz z narodem ukraińskim walczył o zjednoczenie z Rosją bratni naród białoruski. Aktywny udział w wojnie wyzwoleniczej narodu ukraińskiego brali chłopcy ukraińscy. Walka narodu ukraińskiego przeciwko państwu polskiemu wywołała głęboki odźwięk i cieszyła się sympatią wśród chłopców

stwa polskiego, które cierpiało na skutek ucisku feudałów polskich. Pod wpływem rozwijającej się walki wyzwoleniczej narodu ukraińskiego doszło w wielu dziedzinach Polski do wystąpienia chłopów, które osłabiły państwo państwa feudałne.

Walcząc z Polską szlachecką i odpierając zbójckie najazdy chanów krymskich, Ukraina korzystała ze stałej, ekonomicznej, dyplomatycznej i wojskowej pomocy Rosji. Wyrazem woli i dążeń całego narodu rosyjskiego do udzielenia pomocy bratniemu narodowi ukraińskiemu w jego walce wyzwoleniczej przeciwko obcemu ciemczom była zgoda wyrażona przez sobór ziemski w Moskwie i (II) październik 1653 r. na przyjęcie Ukrainy w skład Rosji oraz na wypowiedzenie wojny Polsce szlacheckiej o wyzwolenie Ukrainy i Białorusi.

Zjednoczenie Ukrainy z Rosją — czytamy dalej w tezach — zostało proklamowane 8 (18) stycznia 1654 roku na posiedzeniu Rady w mieście Perejasław (obecnie Perejasław-Chmielnicki obwód kijowski), w której uczestniczyli przedstawiciele różnych warstw społecznych ludności wszystkich ziem ukraińskich, wyzwolonych spod jarzma szlachty polskiej. Na Radzie obecni byli również posłowie rządu rosyjskiego.

Uchwała Rady Perejasławskiej była ukoronowaniem ogólnonarodowej walki o zjednoczenie Ukrainy z Rosją, wyrazem odwzięcia dążeń i pragnień narodu ukraińskiego, oznaczała gruntowny zwrot w jego życiu. Zjednoczenie Ukrainy z Rosją, mimo że na czele Rosji stał wówczas car i obznanie, miało ogromne znaczenie postępowe dla dalszego rozwoju politycznego, ekonomicznego i kulturalnego narodów ukraińskiego i rosyjskiego.

Historyczne znaczenie uchwały Rady Perejasławskiej dla losów narodu ukraińskiego polegało przede wszystkim na tym, że zjednoczywszy się z Rosją w ramach jednolitego państwa rosyjskiego Ukraina została uratowana przed utratą i obznanem przez Polskę szlachecką i pochłonięciem przez Turcję sułtańską.

Tezy mówią następnie o udziale narodu ukraińskiego w walkach przeciwko najazdom szwedzkim na początku XVIII w., przeciwko najazdom armii napoleońskiej w 1812 roku, o wspólnych walkach ukraińskich i rosyjskich mas ludowych przeciwko uciskowi społecznemu ze strony feudałów rosyjskich i ukraińskich.

Najbardziej zaciętym wrogiem narodu rosyjskiego, ukraińskiego i innych narodów Rosji — stwierdzała tezy — było samowładztwo carskie. Chłopowa rola w walce wyzwoleniczej przeciwko caratowi i niebezpieczeństwo odegrania wielkiej roli rosyjskiej Tezy przypominają o walce dekabrystów, wielkich rosyjskich demokratów rewolucyjnych — B. Belinskiego, Herceńa, Czernyszewskiego, Dobrołubowa, podkreślając, że rewolucyjni działacze Rosji, uznając zawsze prawo narodu ukraińskiego do swobodnego rozwoju narodowego, łączili swój ten z obaleniem caratu i wyzwoleniem zarówno rosyjskiego, jak i ukraińskiego narodu oraz innych narodów Rosji. Wymieniał w następstwie działaczy narodu ukraińskiego walczyli oni przeciwko haniebnemu poltawskiemu jednemu narodom Rosji przeciwko dwóm, jaka stosowali rosyjscy i ukraińscy obznanie oraz burżuazja i ich zausznicy — wielkomocowności i ukraińscy nacjonalistyczni burżuanzi. W istocie łączności z rosyjskimi demokratami rewolucyjnymi toczył walkę przeciwko caratowi i pańszczyżni, przeciwko ukraińskim nacjonalistom i burżuanizacji i liberalizmowi, wielki syn narodu ukraińskiego, poeta i demokrat rewolucyjny T. Szewczenko. Tezy podkreślają, że wspólnie z rosyjskimi i ukraińskimi rewolucyjnymi występowali przeciwko caratowi również polscy rewolucjoniści — demokraci. Najlepszym przedstawicielem narodu polskiego zawsze sympatyzowali z walką wyzwoleniczą narodu ukraińskiego.

Po omówieniu rozwoju ruchu robotniczego w Rosji w końcu XIX i w pierwszych latach XX wieku, tezy stwierdzają: wspólnie z bohaterskim proletariatem rosyjskim ofiarne walczyły masy pracujące Ukrainy ze swymi wrogami klasowymi w latach pierwszej rewolucji burżuazyjno-demokratycznej 1905-1907.

Pod wpływem ruchu rewolucyjnego w Rosji szerzyła się walka mas pracujących ziem zachodnio-ukraińskich, która znajdowała się pod uciskiem monarchii austro-węgierskiej, o wyzwolenie narodowe, o zjednoczenie z całym narodem ukraińskim.

Wielki Lenin opracował po raz pierwszy w dziełach marksizmu teoretyczny program i politykę partii w kwestii narodowej. Wykazał on, że kwestia narodowa jest częścią składową ogólnej rewolucyjnej walki klasy robotniczej o dyktando proletariatu. Leninowskie wskazania programowe w kwestii narodowej zostały w dalszym ciągu rozwinięte w dziełach J. Stalina i w uchwałach partii na podstawie uogólnienia doświadczeń budownictwa socjalistycznego. Broniąc zasady internacjonalizmu proletariackiego, partia podkreślała z naciskiem konieczność jednolitego działania proletariatu wszystkich narodowości i zespolenia ich wokół proletariatu rosyjskiego.

Charakterystyczną następstwem niemała rola ukraińskich nacjonalistów burżuazyjnych jako najbardziej zaciętych wrogów internacjonalizmu i braterskiego sojuszu narodu ukraińskiego z rosyjskim, tezy stwierdzały, że partia komunistyczna, stojąc na czele ruchu rewolucyjnego mas pracujących, całe Rosję prowadziła do zdecydowania walki zarówno przeciw wielkomocowności i szowinizmowi ukraińskiemu, jak i przeciwko burżuazyjnemu nacjonalizmowi ukraińskiemu.

Napolete tezy omawiały rozwój wydarzeń historycznych po zwycięstwie Październikowej Rewolucji Socjalistycznej, podkreślając, że zwycięstwo Rewolucji Socjalistycznej na Ukrainie i utworzenie ukraińskiego państwa radzieckiego zostało osiągnięte w oparciu o leninowską teorię rewolucji i opracowaną przez Lenina naukę o kwestii narodowej i kolonialnej oraz stanowiło dotkliwą klęskę międzynarodowego imperializmu i jego burżuazyjno-nacjonalistycznej agencji. Tezy omawiały bohaterską walkę mas pracujących ZSRR w okresie wojny domowej i obecnej interwencji zbrojnej.

Zwycięstwo Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej w centrum Rosji stało się potężnym bodźcem rozwoju rewolucji proletariackiej w całej Rosji.

Naród ukraiński, który przeżył walkę z wielkim narodem rosyjskim długą drogę wspólnie walczył z rewolucyjną, jako pierwszy wkroczył w ślad za bratnim rosyjskim na drogę Październikowej Rewolucji Socjalistycznej, zapoczątkowując nową, pełną chwały epokę w swej historii.

Dnia 25 października 1917 roku Pierwszy Wszechukraiński Zjazd Rad proklamował Ukrainę jako radziecką republikę socjalistyczną, dając wyraz jednomyślnie woli robotników i chłopów Ukrainy. Zjazd opowiadał się za koniecznością ścisłego sojuszu Ukrainy radzieckiej z Rosją radziecką.

Wybitna rola w mobilizowaniu sił narodu ukraińskiego do celu rozgromienia obcych interwencji i kontrewolucji wewnętrznej odegrała utworzona w lipcu 1918 r. Komunistyczna Partia Ukrainy — stanowiąca integralną część Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego. Na wezwanie partii komunistycznej naród ukraiński powstał do walki przeciwko interwencji i ich zausznikom — ukraińskim nacjonalistom burżuazyjnym. W ogniu wojny walczył z obcą interwencją zbrojną, kłępił i hartował się bratni naród ukraiński i przyjaźń narodu rosyjskiego. Jedynie dzięki tej przyjaźni naród ukraiński podniósł i wszystkie narody ZSRR obronili swą wolność i niezawisłość.

W grudniu 1922 r. — przypominają tezy — na pierwszym Wszechukraińskim Zjeździe Rad republik radzieckich zjednoczyły się na zasadzie dobrowolności i równouprawnienia w Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich z tym, że każda republika związkowa zachowała suwerenne prawa samodzielnego państwa, posiadając własne na czele organy władzy, własne terytorium, własną konstytucję, własne ustawodawstwo. Utworzenie ZSRR było ogromnym zwycięstwem władzy radzieckiej, triumfem leninowsko-stalinowskiej polityki narodowościowej.

Wejście Ukrainy radzieckiej w skład Związku Radzieckiego umożliwiło jej pomyślną odbudowę gospodarki narodowej,

rozwoj kultury socjalistycznej oraz szybkie przejście do budowy socjalizmu.

Tezy charakteryzują następnie gruntowne przemiany, jakie nastąpiły w ZSRR w wyniku zwycięstwa socjalizmu. Z chwilą zwycięstwa socjalizmu — stwierdzają w związku z tym tezy — odwieczna przyjaźń narodów rosyjskiego, ukraińskiego i innych narodów ZSRR przekształciła się w potężną, nieprzerwaną siłę, w jedną z sił napędowych rozwoju społeczeństwa radzieckiego. Partia komunistyczna rozgromiła zdrajców i kapitulantów — trockistów, bucharinowców, burżuazyjnych nacjonalistów i innych wrogów narodu radzieckiego, którzy usiłowali sprowdzić kraj Rad z leninowskiej drogi, podważyć jedność i przyjaźń narodów socjalistycznej ojczyzny, przywrócić kapitalizm w ZSRR.

Klasa robotnicza i jej partia komunistyczna są tą siłą, która cementuje sojusz nowych, socjalistycznych narodów ZSRR i kieruje nim.

Decydującą rolę w zwycięstwie socjalizmu w ZSRR — czytamy dalej w tezach — odegrał wielki naród rosyjski, czołowy naród wśród wszystkich równoprawnych narodów wielonarodowego państwa radzieckiego.

Radziecki ustroj społeczny otworzył przed narodem ukraińskim drogę do rozwoju jego państwowości, ekonomiki i kultury. Partia komunistyczna rozwijała sztafard, pod którą rozumiał się rozwój sił narodu ukraińskiego, rozwój sił Ukrainy radzieckiej. Partia komunistyczna i jej Komitet Centralny oraz rząd ZSRR wykazywały i wykazują stałą i nieślabnącą troskę o rozwój gospodarki narodowej Ukrainy radzieckiej.

Przytaczając konkretne przykłady, tezy wskazują, jak dzięki ogromnej, braterskiej pomocy narodu rosyjskiego Ukraina stała się produkującym państwem przemysłowym, krajem produkującym rolnictwa socjalistycznego, jednym z największych spichlerzy Związku Radzieckiego. Dzięki władzy radzieckiej ukraińska kultura narodowa uzyskała nieznane dotychczas możliwości rozwoju, stała się prawdziwie ludową, socjalistyczną kulturą.

Dzięki wzrostowi siły i potęgi ZSRR można było urzeczywistnić odwieczne dążenia narodu ukraińskiego do zjednoczenia narodowego. Madra polityka partii i rządu radzieckiego umożliwiła zjednoczenie wszystkich terytoriów ukraińskich. W 1939 roku nastąpiło zjednoczenie Ukrainy zachodniej z Ukrainą radziecką, w 1940 roku zjednoczone zostały z Ukrainą SRR — Bukowina i obwód izmicki, zaś w 1945 roku — Ukraina Zakarpaska. Po zjednoczeniu wszystkich ziem ukraińskich, Ukraina radziecka stała się jednym z największych państw Europy. Ukraina SRR liczy obecnie ponad 40 000 000 ludności. W szeregu zasadniczych wskaźnikach ekonomicznych Ukraina radziecka prześcignęła daleko takie wielkie kraje Europy, jak Francja, Włochy i inne.

W zjednoczonych obwodach ukraińskich rozwija się pomyślnie przemysł socjalistyczny, zakończona została kolektywizacja, na szeroką skalę rozwinięto się budownictwo kulturalne. W latach władzy radzieckiej zmieniło się oblicze jednego z najstarszych miast ukraińskich — Lwowa, w którym powstały wielkie zakłady przemysłowe, otwarto 12 wyższych uczelni, filie akademii nauk ukraińskiej SRR, filie Muzeum W. I. Lenina oraz wiele instytucji naukowych i kulturalnych.

W toku socjalistycznej przeobrażeń w obwodach zachodnich zadany został duży wkład nie tylko ukraińskim nacjonalistom burżuazyjnym — najbardziej zaciętym wrogom narodu ukraińskiego, którzy stali się sprzedawcami agentami obcej burżuazji. Zakreślenie historycznego procesu zjednoczenia narodu ukraińskiego w jednolitym, ukraińskim państwie radzieckim było wielkim zwycięstwem leninowsko-stalinowskiej polityki narodowościowej, realizowanej przez partię komunistyczną — polityki braterskiej i współpracy narodów ZSRR.

Poważna próba tyfotycznej i silny ustroj socjalistyczny i radzieckiego narodu wielonarodowego była Wielka Wojna Narodowa Związku Radzieckiego. Na zwę partii stały się jednomyślnie wszystkie narody Związku Radzieckiego do obrony ojczyzny, traktując Wojnę Narodową przeciwko najazdom niemiecko-faszyzowskim jako wspólną sprawę ludzi wszystkich narodowości.

Tezy stwierdzają następnie, że Ukraina doznała ogromnych cierpień w latach najazdu faszyzmu niemieckiego, który pragnął ujarzmić naród ukraiński. Niemiec-faszyzmy najcięższymi spowodowali w gospodarce narodowej Ukrainy straty na sumę przeszło 285 miliardów rubli. Jako aktywni zausznicy faszyzmu niemieckiego występowali ukraińscy nacjonalistyczni burżuanzi. Jedynie dzięki braterskiej pomocy wielkiego narodu rosyjskiego i innych narodów ZSRR Ukraina została wyzwolona z jarzma faszyzowskiego.

W latach Wojny Narodowej niewzruszona przyjaźń narodów radzieckich wytrzymała ciężką próbę i jeszcze bardziej się zahartowała.

W wyniku rozgromienia faszyzmu niemieckiego i imperializmu japońskiego w drugiej wojnie światowej, powstały państwa ludowe — demokratyczne, wyrosły i okrzepł obóz pokoju, demokracji i socjalizmu, na którego czele stoi Związek Radziecki. Ukraina SRR — podkreślają tezy — jako jeden z założycieli Organizacji Narodów Zjednoczonych, gdzie wspólnie z Białoruską SRR i przedstawicielami całego Związku Radzieckiego, jak również krajów demokracji ludowej, konsekwentnie bronił pokój, walczył o umocnienie współpracy między narodami wszystkich krajów. Ukraina radziecka stała się umocnioną braterską więzią z krajami demokracji ludowej i po zlikwidowaniu w Polsce ustroju demokracji ludowej i po zlikwidowaniu panowania burżuazji i szlachty, które podjrzwały polską masę pracującą, przywrócić ich braciom słowiańskim — Rosjanom, Ukraińcom i Białorusinom — zaistniała i powoli rozwijała się prawdziwie braterska stosunki między polskim narodem a narodem ukraińskim, białoruskim, rosyjskim i innymi narodami wielkiego Związku Radzieckiego.

Tezy przechodzą następnie do omówienia sukcesów mas pracujących Ukrainy radzieckiej, które pod kierownictwem KC KP Ukrainy i rządu ukraińskiej SRR, opierając się na braterskiej pomocy narodu rosyjskiego i innych narodów ZSRR, całkowicie odbudowały zniszczoną wskutek działań wojennych gospodarkę, w wielu dziedzinach przekroczyły poziom przedwojenny i obecnie wnoszą wkład do budownictwa komunizmu.

Produkcja ciężkiego przemysłu Ukrainy była w 1952 roku 17 razy większa aniżeli w okresie przedrewolucyjnym, produkcja energii elektrycznej — przeszło 37 razy większa, przemysłu metalowego — prawie 69 razy większa, wydobywcę węgla wzrosła przeszło czterokrotnie, produkcja surowców — 4,5 raza, stali — prawie 5 razy. Ukraina radziecka jest jedną z największych baz węglowo-hutniczych ZSRR.

Na lamach „Prawdy” ukazał się 13 bm. artykuł p. I. Aleksandrowa pt. „Bezpieczeństwo europejskie a polityka podsycająca nienawiść w Europie”.

W artykule tym autor stwierdza m. in.: Problem zapewnienia bezpieczeństwa krajom europejskim jest w chwili obecnej jednym z najważniejszych problemów międzynarodowych. Związek Radziecki, występując na rzecz rozwiązania podstawowych zagadnień polityki europejskiej w duchu współpracy i przyjaźni między państwami, wykazał niezbicie, że jego interesy nie dają się oddzielić od interesów pokoju.

W ostatnich czasach — kontynuuje Aleksandrow — temat bezpieczeństwa europejskiego coraz częściej jest poruszany również na Zachodzie. Niesposób jednak pominąć faktu, że niekiedy wystąpienia czołowych polityków mocarstw zachodnich oraz prasy odzwierciedlającej ich stanowisko w kwestii zapewnienia bezpieczeństwa krajom europejskim, wywołują przy bliższym poznaniu się z tymi wystąpieniami poważne zastrzeżenia co do ich szczerści.

Autor przytacza następujące charakterystyczne zjawiska. Gdy tylko plany utworzenia „armii europejskiej”, zmierzające do odrodzenia Niemiec zachodnich sił odwetu i agresji, napotkają

Wieloletni w życie uchwały partii i rządu masy pracujące Ukrainy, jak i całego kraju, opierając się na osiągniętych sukcesach w rozwoju przemysłu ciężkiego, stanowiącego najważniejszą podstawę ekonomiki socjalistycznej, walczą o radykalne zwiększenie produkcji artykułów masowego spożycia.

Chłostwo kolchozowe, dzięki olbrzymiej pracy, zbiera bez porównania większe niż dawniej plony pszenicy ożimej, buraka cukrowego i innych ważnych roślin uprawnych. Ukraińskie chłostwo kolchozowe wydalo wielu nowatorów socjalistycznych metod pracy we wszystkich gałęziach produkcji rolniczej.

Partia i rząd dbają troskliwie o wyposażenie socjalistycznego rolnictwa w nowoczesny sprzęt techniczny. Na polach Ukrainy pracuje obecnie 182 tys. traktorów (w przeliczeniu na 15 KM), tj. o 69 proc. więcej niż przed wojną, 51 tys. kombinów zbożowych, tj. o 65 proc. więcej niż przed wojną i dziesiątki tysięcy skomplikowanych maszyn rolniczych.

Na trzonie nieprzerwanego rozwoju gospodarki narodowej wzrasta dobrobyt materialny i poziom kulturalny szerokiego rzesz ludu pracującego. Rozkwita ukraińska kultura socjalistyczna. Na Ukrainie czynnych jest około 90 tys. szkół, w których uczy się ponad 6,5 miliona dzieci. W latach 1952-1953 republika miała 144 wyższe uczelnie, w których kształciło się przeszło 177 tys. studentów, tj. prawie osiem razy więcej niż w 1914 roku i więcej niż w jakimkolwiek kapitalistycznym kraju Europy zachodniej; w 591 uczelniach technicznych i specjalnych szkołach średnich kształciło się około 234 tys. osób. Na Ukrainie czynne są dziesiątki tysięcy instytucji kulturalno-oświatowych, klubów, bibliotek, pałaców kultury.

Utworzone w latach władzy radzieckiej na Ukrainie — Akademia Nauk, Akademia Architektury i Rozgłoszenia ścieżki instancji naukowo-badawczych składała walcu uczonej Ukrainy, którzy wnoszą poważny wkład do rozwoju produkcji nauk radzieckiej.

Rozwój kultury socjalistycznej narodu ukraińskiego dokonuje się na granitowej podstawie ideologicznej marksizm-leninowskiej, w nierozdzielnej twórczej łączności i organicznym powiązaniu z kulturą wszystkich bratnich narodów ZSRR. Szczególnie korzystny wpływ na rozwój ukraińskiej kultury radzieckiej wywiera socjalistyczna kultura wielkiego narodu rosyjskiego.

Ekologiczne sukcesy Związku Radzieckiego i jego części składowej — Ukraińskiej Socjalistycznej Republiki Radzieckiej wywołują uczucia głębokiego podziwu i uznania wśród całego społeczeństwa ludzkości.

Miliony ludzi pracy w krajach kapitalistycznych, którzy uznają za pod artem okrutnego wyzysku, śledzą z uczuciem wielkiej dumy i nadziei sukcesy walki narodów ZSRR, w tym narodu ukraińskiego, walki o zbudowanie komunizmu o pokój na całym świecie.

Sukcesy budownictwa komunistycznego w ZSRR pokazują narodom całego świata, że jedynie socjalizm zapewnia wolne i szczęśliwe życie, rozwój i rozwój wszystkich narodów i narodowości, nawiązując przyjaźń narodów, ich współpracę i pomoc wzajemną.

Związek Radziecki jest niewzruszalnym przykładem kraju, w którym pod raz pierwszy w historii ludzkości rozwiązana została kwestia narodowa.

Wszystkie narody Związku Radzieckiego witały nowymi wzbudzi sukcesami w budownictwie komunizmu, znanymi, datą historyczną — 300-lecie zjednoczenia Ukrainy z Rosją.

Ludzie radzieckie pod kierownictwem partii komunistycznej walczyli bohatersko o wykonanie programu dalszego rozwoju naszego kraju w jego marszu do komunizmu, program niekolekcyjny przez XIX Zjazd KPZR. Partia i rząd dokładała wszelkich starań, aby w pełni zaspokoić stale rosnące materialne i kulturalne potrzeby mas pracujących.

Wreszcie Plenum KC KPZR nakreśliło bojowy program dalszego rozwoju rolnictwa socjalistycznego i podniesienia dobrobytu materialnego mas pracujących. Partia komunistyczna rozwijała walkę o radykalny rozwój rolnictwa, o przyspieszenie rozwoju przemysłu lekkiego i spożywczego, aby w najbliższych 2-3 latach zaspokoić w pełni rosnące zapotrzebowanie ludności naszego kraju na artykuły spożywcze i zapewnić surowce przemysłowi lekkiemu i spożywczemu.

Cała działalność naszej partii i rządu radzieckiego przepojona jest głęboką wiarą w naród, w siły twórcze robotników i chłopów, twórców wszystkich dóbr i właściwych twórców historii.

Radzieckie państwo socjalistyczne jest głównym narzędziem budownictwa komunizmu. Partia komunistyczna troszczy się nieustannie o dalsze umocnienie państwa radzieckiego, jego potęgę i obronność, o utrwalenie sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa kolchozowego, przyjaźni i współpracy socjalistycznej między narodami ZSRR.

Nasz zwycięzki obowiązek polega na tym, aby zapewnić dalsze umocnienie jedności i przyjaźni narodów Kraju Rad, umocnienie wielonarodowego państwa radzieckiego. Przyjaźń narodów naszego kraju sprawa, że nie jest dla nas straszny żaden wróg, ani wewnętrzny, ani zewnętrzny.

Wszystkie zdradzieckie próby imperialistycznych zachodnich wzięcia waśni między narodami ZSRR, podważenia potęgi naszego wielonarodowego państwa socjalistycznego i podniesienia fiaszko i nadal kończyć się będą niepowodzeniem. Jednakże ludzie radzieckie wiedzą, że dopóki istnieje otoczenie kapitalistyczne, państwa imperialistyczne będą również nadal nasyłać do nas szpiegów i dywersantów, będą również wykonywać w celach antyradzieckich reszki rozbitych wrogich grup, aktywizować elementy burżuazyjno-nacjonalistyczne, odywać przesyady nacjonalistyczne w świadomości poszczególnych ludzi i posługiwali się nimi dla podważenia przyjaźni narodów ZSRR.

Zaostrzenie czułości wobec kłopotów drapieżców imperialistycznych i ich agentów — nacjonalistów burżuazyjnych wszelkich odłami i innych zdrajców — jest jednym z najważniejszych warunków sukcesów i rozwoju Radzieckich Republik Socjalistycznych i całej naszej wielkiej ojczyzny.

Sukcesy budownictwa komunistycznego w ZSRR, triumf ideologii przyjaźni narodów są natchnieniem dla narodów całego świata w ich walce o wyzwolenie spod ucisku kapitalizmu i w ich walce o przyjaźnię, pokojowe stosunki między wszystkimi narodami.

Niech żyje i kłępię niewzruszona przyjaźń narodów ZSRR — źródło siły i potęgi naszej wielkiej ojczyzny!

Pod sztandarem Marks-Engelsa-Lenina-Stalina, pod przewodem partii komunistycznej — naprzód do zwycięstwa komunizmu!

Bezpieczeństwo europejskie a polityka podsycająca nienawiść w Europie

Na lamach „Prawdy” ukazał się 13 bm. artykuł p. I. Aleksandrowa pt. „Bezpieczeństwo europejskie a polityka podsycająca nienawiść w Europie”.

W artykule tym autor stwierdza m. in.: Problem zapewnienia bezpieczeństwa krajom europejskim jest w chwili obecnej jednym z najważniejszych problemów międzynarodowych.

Związek Radziecki, występując na rzecz rozwiązania podstawowych zagadnień polityki europejskiej w duchu współpracy i przyjaźni między państwami, wykazał niezbicie, że jego interesy nie dają się oddzielić od interesów pokoju.

W ostatnich czasach — kontynuuje Aleksandrow — temat bezpieczeństwa europejskiego coraz częściej jest poruszany również na Zachodzie. Niesposób jednak pominąć faktu, że niekiedy wystąpienia czołowych polityków mocarstw zachodnich oraz prasy odzwierciedlającej ich stanowisko w kwestii zapewnienia bezpieczeństwa krajom europejskim, wywołują przy bliższym poznaniu się z tymi wystąpieniami poważne zastrzeżenia co do ich szczerści.

pr

Chcemy nabywać świeży chleb

Wydawałoby się, że zaopatrzenie się w świeży pieczywo we wczesnych godzinach rannych nie powinno następcą większych trudności. Sklepy spożywcze otwarte są już od godz. 6. Wystarczy jednak wejść do kłuku z nich między godziną 6 a 8 rano, posuchać, co mówią klienci, aby przekonać się, że jest, niestety, inaczej.

Wzjemy dla przykładu sklep PSS nr 741 przy ul. Abramowskiego 23. Tutaj i chleb przywozi się tutaj z reguły z opóźnieniem. Sklep PSS nr 24 przy ulicy Zielonej otrzymuje wprawdzie bułki o godzinie 6.30, ale chleb dopiero około godziny dziewiętej.

Chcąc zatem kupić świeże pieczywo z rana, wiele osób musi czekać na jego dowóz albo też przychodzić tu jeszcze raz. Nic więc dziwnego, że denerwują się kierownicy sklepów, denerwują się klienci, a konwojenci odpowiadają za stołkiem spokojem: „Trudno, nie możemy być wszędzie jednocześnie”.

Nie znaczy to bynajmniej, że w sklepach brak pieczywa. Na półkach leżą nieraz sterty bochenków chleba z wypieku sprzed 30 godzin, podczas gdy gospodynie domowe i ludzie udający się rano do pracy chcą wziąć do fabryki czy biura pieczywo świeże, a nie czeskie.

Gdzie należy szukać przyczyn tego stanu rzeczy? Łódzkie Zakłady Przemysłu Piekarniczego wypiekają chleb przez całą dobę, na trzy zmiany. Do sklepów zaś dostarczają pieczywo dwa razy dziennie. Pierwszy raz w godzinach od 6 do 7.30 przywożą bułki i niewielką ilość swego rodzaju „zaliczkę”, chleba z wypieku nocnego. Ilość ta nie jest wystarczająca i natychmiast po dostarczeniu jest rozdawana. Właściwie zaopatrzenie placówek detalicznej sprzedaży w chleb następuje dopiero w godzinach od 8.30 do 13. Dla ludzi pracy jest to już za późno i z tego powodu tylko część pieczywa zostaje rozprzedażna do wieczora, a część pozostaje na drugi dzień rano. Ponieważ chleb ma wtedy ponad dobę, nie wszyscy konsumenci chcą go kupować, co z kolei powoduje nadmierne zwroty i obciąża niepotrzebnie transport. Do tego należy dodać, że nawet te „zaliczkowe” ilości chleba nie są w pełni dostarczane, gdyż ŁZPP nie posiada dostatecznej ilości środków transportowych. Tak więc w zasadzie nabywcę świeżego pieczywa w sklepach łódzkich wczesnym rankiem nie ma problemu.

Dla uniknięcia tego rodzaju komplikacji należałoby dostarczać pewną ilość świeżego pieczywa w późnych godzinach wieczornych, aby zapas jego pozostawał w sklepach na dzień następny.

Przemysł piekarniczy jest

przemysłem kluczowym. Z każdym dniem poprawia się jakość pieczywa oraz zwiększa się jego asortyment. Są to, niewątpliwie, osiągnięcia naszego przemysłu piekarniczego. Aby jednak w pełni zaspokoić życzenia szerokiego konsumentów, ŁZPP musi gruntownie przeanalizować sprawę dostaw do sklepów.

Sprawniej i szybciej docierać będzie gotowa konfekcja z fabryk do sklepów

Centrala Odzieżowa postanowiła zastosować w br. nowe formy pracy, polegające na jak największym zbliżeniu się do odbiorcy w mieście i na wsi, w celu pełnego zaopatrzenia go w odzież wszelkiego rodzaju gatunku i asortymentu.

Przy wszystkich Biurach Wojewódzkich CO tworzone są obecnie specjalne komórki i struktury, które będą badać stan zaopatrzenia sklepów odzieżowych i wszystkich placówek handlu detalicznego, a w szczególności sklepów spółdzielni gminnych. Zadaniem ich będzie ponadto instruowanie o właściwym przechowywaniu odzieży, jej sprzedaży i zestawieniu asortymentowym, a także o odpowiednim wyposażeniu sklepów, szczególnie odnośnie przymierzalni, pracowni krawieckich i okien wystawowych.

Od 1 lutego br. wprowadzony będzie system tzw. „transytu”. Znaczący, że w wielu województwach utworzone zostaną przedsiębiorstwa handlu upośrodkowanego MHD i PDT, które będą zamawiać odzież i odbierać bezpośrednio z fabryk konfekcyjnych. Tym sposobem zlikwidowane zostaną magazynowanie odzieży w składnicach i magazynach terenowych oraz skrócona zostanie trytycznie droga odzieży z fabryki do sklepów, co zapewni zachowanie estetycznego i świeżego wyglądu odzieży.

Od lutego br. CO będzie dostarczała do Biur Wojewódzkich 18 wzorów z każdego nowego wyprodukowanego przez przemysł modelu. Dzięki specjalnym pokazom i naradom z konsumentami kierownicy

Ludzie pracy chcą i muszą otrzymać przed udaniem się do swych codziennych zajęć chleb smaczny i świeży, a nie czeski. W przełamaniu tych trudności wydatną pomoc ŁZPP winien okazać Wydział Handlu Prezydium Rady Narodowej, którego zadaniem jest między innymi koordynowanie produkcji i zaopatrzenia.

W. SOBIESZEK

sklepów będą mogli zamawiać to, czego sobie życzą odbiorcy. W znacznym stopniu usprawnione zostanie również zaopatrzenie rynku w odzież dziecięcą i młodzieżową. W Biurach Wojewódzkich Centrali Odzieżowej wyznaczeni zostaną specjaliści pracownicy, odpowiadający za zaopatrzenie detalu w odzież dziecięcą i młodzieżową. W wypadku stwierdzenia jakichkolwiek braków, będą oni interweniować w wydziałach handlu oraz w wydziałach przemysłu rad narodowych.

Park Poniatowskiego w zimie

W Łodzi nie brak ładnych zakątków, które w pogodny dzień zimowy są bardzo chętnie odwiedzane przez mieszkańców miasta. NA ZDJĘCIU: fragment parku Poniatowskiego. Mroźny wystrząsł stąd spacerowiczów. Liczne ślady nart i sunek świadczą jednak o tym, że miejsce to odwiedzane jest przez licznych amatorów sportów zimowych.

Fot. — M. Sz.

Rośnie świadomość załogi

W trakcie realizacji tych zobowiązań rośnie świadomość załogi. W dyskusjach nad materiałami IX Plenum brało udział i z uwagą przysłuchiwało się jej wielu bezpartyjnych. Program przyspieszenia dobrobytu całego narodu rozumie on jako swój własny, który wraz z całym narodem realizują. Program ten zbliża jeszcze bardziej nasze robotnice do partii, do której

Nasza organizacja powiększa się o najlepszych robotników

Z ogromnym zadowoleniem przyjęła załoga Zakładu „B” postanowienia IX Plenum KC naszej partii. Na otwartych zebraniach partyjnych omawiano tezy na II Zjazd. Mobilizując ich treść zmusza do zastanowienia się nad sposobami usunięcia braków i zaniechań w pracy wielu robotników i majstrów. W ostatnim czasie organizacja partii szczególnie uwagę zwracała na postoję maszyn, na krzywe wrzeciona, które uniemożliwiały prządkom wykonanie normy. Dyrekcji wskazywano na niedociągnięcia w poszczególnych salach. Prządki odczuły większą opiekę i pomoc organizacji partyjnej. Wpłynęło to na pobudzenie ich zapału i energii produkcyjnej, na sumienne realizowanie zobowiązań dla uczczenia II Zjazdu.

Nasza organizacja wysłała temu ruchowi naprzeciw. Tow. Bierut wskazał przecież na IX Plenum, że rozbudowa organizacji partyjnych jest jednym z podstawowych warunków osiągnięcia celu, który stawia IX Plenum i dlatego sprawa ta winna stać w centrum naszej uwagi. Dotyczy to zarówno wsi, jak i miasta. Toteż egzekutywa podstawowej organizacji partyjnej jeszcze mocniej postawiła przed grupami partyjnymi, agitatorami, wykładami, zadaniem pracy wśród najlepszych, produkujących bezpartyjnych, uświadamiania ich i doprowadzenia ich w politycznym dojrzeniu.

Grupy partyjne w walce o produkcję

Zwracamy uwagę na odpowiedzialność każdego z członków egzekutywy za przyspieszenie produkcji. Z kolei członkowie egzekutywy oddziałowych organizacji odpowiedzialni są za pracę grup partyjnych w swych oddziałach produkcyjnych. I to daje dobre rezultaty.

Grupa partyjna w swej codziennej walce o plan widzi i zna ludzi najlepszych, ma możliwość prowadzenia częstych rozmów z nimi, którzy winni znaleźć się w szeregach partii.

Wiele grup wzmogło ostatnio swą aktywność. Daje się to zauważyć, dla przykładu w sali IV lewej. Bezpartyjni prządki Winkowska — mąż zaufania i Zolnowska — aktywistka ZMP, z całą ofiarnością realizują Czyn Zjazdowy. Obserwował to tow. Sargot, organizator grupy partyjnej, wchodzący w skład trójki kontrolnej. Widział, że kobiety produkują, często więcej, niż mężczyźni. W tym momencie o pracy o naszej partii. Zaproponował, że na zebraniu omawiano sprawę podjęcia zobowiązań. To bardzo zbliżyło Winkowską i Zolnowską do partii. Wkrótce potem zgłosiły one chęć wstąpienia do partii i obecnie są już kandydatkami. Powiększyły i wzmocniły grupę partyjną.

Powazna jest rola agitatorów w pracy nad wzrostem szeregów naszej organizacji. Agitatorów, właściwie pojmujących swoje zadanie mamy wielu — że wspomnę dla przykładu tow. Nowaka z sali III lewej, tow. Genge z sali IV prawej, tow. Gorgol z III lewej.

Tow. Nowak wkłada wiele serca w rozmowy z prządkami, w wyznaczaniu im roli i zadań naszej partii. W częstych rozmowach z prządkami Bienias i Rosiak z sali III lewej, tow. Nowak mówił, że nasza organizacja partyjna

czuje się odpowiedzialna za losy zakładu, cała partia jest odpowiedzialna przed narodem za losy kraju, że one — prządki — winny dbać o swą maszynę, jako o naszą wspólną własność społeczną, dbać o ilość i jakość produkowanej przędzy. Tak właśnie uczę nasza partia, gdyż tą drogą osiąga się lepsze wyniki produkcyjne, a więc daje się wkład do wzrostu dobrobytu narodu.

Takie rozmowy wpływają na pobudzenie zainteresowania robotnic losami zakładu pracy. Świadczy o tym fakt, że po tej rozmowie prządka Bienias pewnego dnia przysłała do agitatora, tow. Nowaka, z gazetą i wskazując na notatkę o przedterminowym wykonaniu planu rocznego przez inne zakłady, z wyrażnym zainteresowaniem zapytała, dlaczego nasze zakłady jeszcze nie wykonały planu rocznego. Tow. Nowak wskazywał na to, że jedna z przyczyn tego opóźnienia jest niedobór w pracy niektórych przadek, ich brak poczucia odpowiedzialności za produkcję. Nie wszystkie jeszcze prządki — mówił tow. Nowak, zdają sobie sprawę z tego, jak ważne znaczenie dla zakładu, dla naszego kraju, ma ich staranna praca, pełne wykonywanie norm. Niektóre prządki zupełnie nie obchodzą, że tkacze ze złej przędzy, którą one produkują, trudno przecieżyć tkac dobry towar. Wówczas prządka Bienias wygarnęła, że majster Frakowski za mało pilnuje maszyn, że to przeszkadza i opóźnia produkcję.

Wkrótce, po zwróceniu uwagi majster przyszedł, napisał maszynę i prządce poszło łatwiej. A niedługo potem usłyszała o obniżeniu cen. Wszystkie razem spowodowało u Bienias poważny przełom i ona następnie zgłosiła się do agitatora, to już z zapytaniem czy i ona może wstąpić do partii, bo przekonała się, jak wielką jest troska partii o każdego człowieka pracy. Złożyła prośbę o przyjęcie jej w szeregi partii i obecnie jest już kandydatką.

Bezpartyjni biorą udział w szkoleniu. Egzekutywa naszej organizacji partyjnej ogromną wagę przykłada do szkolenia ideologicznego. Bierze w nim udział wielu bezpartyjnych. Prawie wszystkie ostatnio przyjęte do partii robotnice, to uczestniczki szkolenia. Omawiały sytuację międzynarodową i wewnętrzne naszego kraju, łaczenie jej z zagadnieniami naszego zakładu, każde z sali produkcyjnej, znaczenie podnoszenia świadomości kobiet, otwierania im oczy na przedmiot nieznane — przybliża je do partii.

Bezpartyjni biorą udział w szkoleniu

Niedawno w Lubiatowie odbyło się zebranie spółdzielni organizacji partyjnej. Wybrano delegata na powiatową konferencję wyborczą w Piotrkowie. Towarzysze oddali jednogłośnie swoje głosy na przewodniczącego spółdzielni, tow. Krakowiaka. Konferencja odbędzie się już wkrótce.

Z czym na konferencję pojedzie tow. Krakowiak? Pojedzie z rachunkiem braków i błędów, z obrazem poważnego bezholowa w pracy partyjnej, w gospodarce spółdzielczej, w pracy nad młodzieżą i z młodzieżą, w pracy z kobietami. Pojedzie ze swoją niewiarą w możliwości spółdzielni, w jej wielkiej jeszcze rezerwy w hodowli, w podnoszeniu wydajności z ha. Wydać się jednak, że nie wolno jechać na konferencję, na której będzie się wybięrało delegatów na wielki II Zjazd naszej partii, tak nieprzygotowanych. Przewodniczący spółdzielni produkcyjnej — delegat spółdzielców, powinien przybyć na konferencję powiatową, przełamawszy przedtem swoją niewiarę w to, że spółdzielnia może stać się szybko produkującą, że może zdobyć zastępcę sztafety przędzelnicy, który teraz drogami jakiegos nieporozumienia chce im się przynależać w powiecie.

Warto by zebrać aktyw partyjny waszej spółdzielni, towarzyszu Krakowiak, i po gospodarstwu, po partyjnym, pomówić o waszej spółdzielni o waszej pracy i życiu. Trzeba wam pomówić o pracy z młodzieżą, o tym aby wasi synowie i córki stawali się aktywnymi współgospodarzami spółdzielni, waszą młodzieżową zmianą.

Tylko tak wypadnie będzie wam jako delegatowi pojechać na konferencję, która radzić będzie nad realizacją IX Plenum, która przygotowywać będzie nasz aktywny partyjny, klasę robotniczą i masę pracującą chłopstwa do wykonywania uchwał II Zjazdu partii.

Nikt nie ma właściwej o Lubiatowie opinii również w piotrkowskim POM. Młodzież, która nie miała aktywności w partii, która nie miała aktywności w ZSL, inaczej powinno być w spółdzielni, która ma nie mała ilość kobiet i młodzieży. 13 członków liczy kółko ZMP. — Tyle tylko jest istnieją na papierze — mówi o ZMP-owcach przewodniczący Rada, jak to rada — uśmiecha się ironicznie, gdy mówi o radzie kolebnej — Ja dopiero w 1950 roku wstąpiłem do partii — a tutaj jest wielu starych członków — Młodawski, Olejnik, Szopa, Irena, Matiasik — niech oni radzą coś, jak lepiej poprawiać.

W Komitecie Powiatowym w Piotrkowie Lubiatów ma dobrą opinię. To doora spółdzielnia. Tak myślą również w Zarządzie Powiatowym ZMP. A Powiatowa Rada Narodowa? Tam opinia przychodzi z KP. Jeżeli w KP mówią że spółdzielnia jest dobra, to widocznie jest dobra. Politycznie kieruje przecież KP. My tylko „po linii” administracyjnej — podatków, spraw finansowych, przydziału materiałów budowlanych, ewidencja ludności.

Nikt nie ma właściwej o Lubiatowie opinii również w piotrkowskim POM. Młodzież, która nie miała aktywności w partii, która nie miała aktywności w ZSL, inaczej powinno być w spółdzielni, która ma nie mała ilość kobiet i młodzieży. 13 członków liczy kółko ZMP. — Tyle tylko jest istnieją na papierze — mówi o ZMP-owcach przewodniczący Rada, jak to rada — uśmiecha się ironicznie, gdy mówi o radzie kolebnej — Ja dopiero w 1950 roku wstąpiłem do partii — a tutaj jest wielu starych członków — Młodawski, Olejnik, Szopa, Irena, Matiasik — niech oni radzą coś, jak lepiej poprawiać.

Np. na kurs podstawowy, gdzie wykładowcą jest tow. Kucharski, uczęszczają bezpartyjne prządki — Golenia, Rzymka, Skrzyniarz i inne. Słuchają one wykładów o IX Plenum i zabierają głos w dyskusji. Tow. Kucharski m. in. mówił o unowocześnieniu naszego zakładu — buduje się szatnie i natryski, zakłada klimatyzację. Ukazywał on swym słuchaczom nasze ogólne perspektywy rozwojowe oraz konkretnie, jak będzie wyglądał w 1956 r. nasz zakład. Mówił, że robotnicy swą pracą mogą się jeszcze lepiej przyczynić do realizacji tych pięknych zadań.

Tow. Kucharski nie ogranicza się zresztą do samych zajęć. Często rozmawia on z prządkami przy maszynach, interesuje się ich trudnościami w produkcji i w życiu prywatnym. Zdarzyło się kiedyś, że prządka Goleni źle obliczyła zarobek. Tow. Kucharski sam poszedł do biura obliczeniowego i prządka otrzymała właściwą wypłatę. Taką postawą wykładowcy przynosił pożądaną rezultat: niedawno prządki: Golenia, Rzymka i Skrzyniarz zgłosiły się z prośbą o przyjęcie do partii. Chęć — jak oświadczyły — w jej szeregach wspólnie z innymi wywalczyły, wypracować podwyższenie stopy życiowej.

Agitacja — na pierwszym planie

Wszystkie te różnorodne formy pracy agitacyjnej i propagandowej z bezpartyjnymi — to ogniwa jednego łańcucha, składające się na całokształt działalności, która przyczynia się do wzrostu i umocnienia naszej organizacji partyjnej. Ciągła praca polityczna wpływa na regularne powiększanie się naszych szeregów w ciągu całego roku, lecz szczególnie

W hołdzie Poecie

Nie chodzi tu o wartość literacką tych wierszy. Zapewne, są jeszcze bardzo niedoskonałe, slabiutkie, naiwne, niekiedy. A jednak — są one cenne, niezwykle cenne.

Każdego dnia po kilka osób przychodziło, pukało do pokoi redakcyjnych, by złożyć swój wiersz — na śmierć Tuwima. Nie miały pensjonarki i chłopcy z ZMP-owskich bluzach, robotnicy... Listonosz, codzienny gość redakcji, przynosił w swej pekaty torbie jak zwykle — listy o sprawach drobnych i o ważnych, a obok nich — poezję.

„Chcę rzucić na Twój grób Wiązankę polskich kwiatów (Bo przecież słowo kwiatem jest Na tym najlepszym z światów). Twój wiersz podpalił w sercach głów Stos tuwimowski myśli i inni pisać będą znów O walce, szczęściu, Wiśle...”

— tak pisał A. B. z ulicy Wólczańskiej. A inni? Oto znów inny fragment:

„Arcymistrz słowa, Poezji solisto, Czar Twój twórczości Jak słońce zabłysnął”

— rozpoczyna swój wiersz J. Z.

Na kartkach papieru zielonym, niebieskim, czarnym atramentem skrośniono litery układając się w wyrazy miłości, gorących uczuć ludzi, którzy zawdzięczają poecie wiele przepięknych chwil spędzonych nad tomem jego wierszy, wierszy, które wskazywały słuszną drogę, które uczyły.

„Kochałam Cię szczerze, Poeto, Tak mocno, jak serce pozwoli...”

Dziewczyna pisząca te słowa, podpisała swój wiersz po prostu „Uczennica”.

Nie, wierszem tego jeszcze nazwać nie można, brakuje, jak wielu innym, formy. Ale ważna jest treść, ważne jest to, że ludzie sięgali po piórą, by przeleć na papier gorące uczucia dla tego,

„Co uczył zawsze ludzi Pracy kochać I sam wśród ludzi był zawsze kochany”.

Te właśnie słowa, napisane przez kogoś podpisanego „Ela”, wyrażają najgłębsze uczucia mieszkaniec Łodzi, tej Łodzi, którą ileż to razy w swych wierszach Julian Tuwim opisywał — robotniczej, rewolucyjnej Łodzi.

TADEUSZ BARTOSZ

IR. B.

Dlaczego Lubiatów?

Chcicie jechać do Lubiatowa — przyjeżdżajcie do władomości II sekretarza Komitetu Powiatowego w Piotrkowie. — O, to jest dobra spółdzielnia — wypadnie jej chyba standard przechodzić dać. Dobry, zgrany kolektyw.

Niewiele, przynajmniej, dają te informacje. Dobrze jednak że wiadomo chociaż, jak pracują spółdzielcy. Zgrany kolektyw. Pewnie u nich tak jest, jak w Mostach, w powiecie radomskim, gdzie gospodarstwo wzorowe, gdzie spółdzielcy dochod mają niezły, gdzie kupują samochody, pracują z perspektywą.

Pojechaliśmy do Lubiatowa.

Trwała właśnie miotła. Z otwartych wrot wielkiej murawnej spółdzielczej stodółki, buchały kłęby kurzu. W stodole było ciemno. Stysaliśmy z jej wnętrza głos przewodniczącego, który mówił, że już konczy i niech tam księgowy na razie nam się zaimie, a on przysiedzie za chwilę, jak tylko upora się z robotą.

Księgowy zawsze najwięcej wie o spółdzielni. Roman Mierzejewski, lubiatowski księgowy zna dobrze spółdzielnię i jej ludzi. Mówimy o wszystkim — o ziemi, o sprawach paszowych, o hodowli bydła. Zawsze te sprawy łączą się — gdy mówisz o hodowli, idą planujesz jej rozwój, zwiększenie ilości cielętek jałowek, gdy mówisz o dziesiątkach i setkach sztuk owiec, gdy pragniesz, aby w stajniach lśniły dorodne konie to zawsze musisz myśleć — a ile mam łak a skąd weźmę siano czy będe miał co dać na przódnioków krowom koniom owcom?

Z kłosa prowadzonych przez Mierzejewskiego można dowiedzieć się że spółdzielnia ma 1384 ha tak i 8,56 ha pastwisk. Ilość to niemała. A ile na tym macie krow koni owiec? Bedziemy mówili o tych sprawach z przewodniczącym, tow. Władysławem Krakowiakiem, on gospodarz, patrzy na wszystko szerzej, no, z urzędu przecież.

Księgowy mówi dalej o gospodarskich sprawach ze smutkiem w głosie. Mocha co chwila reka — szkoda gdzieś, słabo nam idzie. A jak wam pomaga organizacja partyjna ZMP? Mało, mało pomaga. Na zebranie przyjdzie dwóch — trzech członków. Szkolenie partyjne choćby. Zapisali się na nie 19 chłopów — partyjni i bezpartyjni. A przychodzi znowu 4 — 5. Z gromady teczal chodzą bezpartyjni sołtys, Badek. Ale i on zniechęca, się — Co — mówi — la mam chęć, kiedy sam

Olejnik — sekretarz podstawowej organizacji — nie chodzi na szkolenie. Nieraz przyjdzie, nieraz nie. Bije święto po gospodarzach, jak mu się chce trafi. To i na zebranie czy szkolenie partyjne nie przyjdzie. A ludzie to widzą i mówią — to taki on sekretarz partii?

— Widzicie, jest u nas tak. Ludzie są dobrzy. Mogliby być z nich dobrzy, aktywni członkowie spółdzielni. Słysz, jak nieraz mówią towarzysze — czemu nie wstępujemy do partii? O, niedawno sołtys Badek powiedział: — Adyć bym i wstąpił. Ale jeżeli ma tak organizacja pracować jak teraz, to po co mam tylko legitymację w kieszeni nosić, od parady? Wole być bezpartyjnym. A sołtys Badek jest uczciwy człowiek, dobrze pilnuje interesów władzy ludowej. Przy wyborach do Sejmu, mało to nagawitał się za naszymi posłami?

Słucham tej wcale nie pocieszającej relacji księgowego i myślę o sekretarzu KP, który tak tak wręcz odwrotną charakterystykę Lubiatowa.

Sekretarz KP dawno już nie był w spółdzielni. Dawno też nie byli w niej instruktorzy Komitetu Powiatowego. Ale Lubiatów był kiedyś produkującą spółdzielnią, o Lubiatowie pisało się w gazetach i broszurach. I ta dobra opinia z pierwszych lat istnienia spółdzielni uspokoiła towarzyszy. „Tam jest dobrze” — oto treść tego uspokojenia. Dobra opinia „tam jest dobrze” — wlecie się za Lubiatowem w którym w tej chwili nie jest już tak dobrze, aby być spokojnym. Bledne zło. Tym bardziej, że w swych konsekwencjach może ono doprowadzić do przynajmniej lubiatowskiej spółdzielni standardu przędzelnicy, za osiągnięcia których trudno się dopatrzeć.

Przewodniczący spółdzielni, tow. Władysław Krakowiak, nie wnosi do relacji księgowego żadnych nowości. Nic w nich nie zmienia nie prosił. Mówimy o urodzajach. W tym roku zebrali pszenicy z hektara 23,5 kwintali, żyta ponad 17 kwintali (planowali 20), ziemniaków 180 q, jęczmienia 21,5 q, owsa 23,5 q, rzepaku ozimego 9 q.

A hodowla? W oborze stoi 18 dojnych krow. Razem z jałowkami mają ich 38

sztuk. 41 sztuk trzody chlewniej, 11 koni, 15 owiec.

— My mamy już tak zapelniony hodowlą każdy hektar — mówi przewodniczący — że już ani jednej sztuki nie zmieścimy. Musielibyśmy zwiększyć areal ziemi. A skąd ją wziąć. Chyba, żeby nowi członkowie z indywidualnych zaczęli wstępować.

— No, dobrze. Ale czytaliście chyba uchwałę Rady Ministrów z 17 grudnia br. w sprawie zapewnienia niezbędnych środków dla wzrostu hodowli zwierząt gospodarskich i rozwoju bazy paszowej? Uchwała mówi, że każde gospodarstwo indywidualne, każda spółdzielnia produkcyjna, mają ciągle jeszcze wielkie a niewyczerpane możliwości i rezerwy podnoszenia hodowli i rozwoju bazy paszowej, przy nie zwiększonym areale ziemi. Uchwała, poza tym, przewiduje wiele korzyści dla tych hodowców, którzy śmiało zwiększają błąd ilość hodowanych sztuk.

— A, uchwała? Słyszeliśmy ją przez radio — trudno było wszystko pamiętać. Ale my u siebie nie mamy już żadnych rezerw. Nie wyhodujemy na tym areale ani jednej sztuki więcej. Obliczyliśmy wszystko. Uchwała może być korzystna, ale nie dla nas.

Trudno jest przełamać ciasny upór przewodniczącego. Nie widzi on rezerw, nie widzi możliwości stałego zwiększania spółdzielczej hodowli, nie widzi możliwości walki o to, aby spółdzielnia była i pastwiska dawały coraz więcej bujnych traw na pasze dla spółdzielczych zwierząt. Tu już jest koniec naszych możliwości, mamy obsadzony zwierzyzną każdy hektar — powtarza z tępa „stanowczością”. Jakże bardzo przypomniał on tym brakiem twórczej ambicji, takiego dyrektora fabryki, który nie widzi rezerw mogących mu dać wykonać planu ani wśród ludzi, ani w maszynach, a własną niezaradność usiłuje nazwać „obiektywnymi przyczynami”.

Mówiliśmy o urodzajach. Lubiatowska spółdzielnia nie może powiedzieć, że nalo zebrala pszenicy, że ziemniaków. Przewodniczący spółdzielni, że na 20 stycznia 1954 roku, kiedy zbiora się na podział dochodów, dniówka obrachunkowa nie będzie mniejsza od zeszłorocznej. Chodzi jednak przecież o to, że po trzech latach istnienia

Nasi korespondenci

Kiedy zostanie uruchomiona maszyna do belowania makulatury

Po długotrwałych staraniach Łódzkie Zakłady Wrobów Papierowych, oddział przy ul. Henryka 10, otrzymały w dniu 5 września ub. r. maszynę do belowania makulatury. Maszyna ta miała usprawnić pracę w naszych zakładach, a przez to obniżyć koszty własne.

Maszynę do belowania makulatury ustawiono w miejscu dla niej przeznaczonym, tj. w szopie. W pomieszczeniu tym było za zimno na pracę. Zdecydowano, że trzeba ściany szopy wyizolować. Prace te zakończono w grudniu ub. r. Maszyna jednak nie uruchomiona, ponieważ brak było motoru, (motor pożyczano z innych zakładów) i tak oto stoi ona nadal nieczynna.

Trzeba zastanowić się, jakie korzyści mogłaby ta maszyna przynieść naszym zakładom. Przy ręcznym belowaniu makulatury do wagonu można załadować zaledwie 2,5 t, natomiast belowanie maszynowe pozwala na załadowanie do wagonu 8 ton makulatury.

Z jednej strony więc niewłaściwie wykorzystany jest tabor kolejowy, a z drugiej zakład ponosi poważne straty, odstawać mniejszą ilość makulatury, a płaci za transport drogo.

Najwyższy czas, ażeby sprowadzoną maszynę uruchomić!

T. KRZYŃKOWSKI

Z notatnika farbiarza

Zle się dzieje w oddziale „D” ZPDZ im. E. Platera. Wprawdzie plany wykonujemy w ponad 100 proc., ale ze strony kierownictwa nie ma jednak troski o warunki, w jakich pracujemy. W naszej farbiarni remontowano dach, w którym zrobiono wietrzniaki, ale z tych wietrzniaków nie otwiera się i my pracujemy nadal bez dopływu świeżego powietrza. Nasza farbiarnia jest parówka, a nie sala produkcyjna. Zrobione są też rury do wyciągania pary, połączone z dwoma wentylatorami, ale, niestety, nieczynnymi.

Następna sprawa, to brak sprzętu w farbiarni. Powinniśmy mieć 8 wiader do gotowania farby tak żeby farbiarze nie potrzebowali ich szukać. Niestety, mamy tylko 1 wiadro całego i 2 dziurawe. Brak jest łomu do rąbania soli oraz szufelki.

Poza tym od czterech miesięcy otrzymujemy wypłatę zarobków 12 każdego miesiąca, zamiast, jak dawniej, 10. Uwaga, że tak być nie powinno.

Droga Redakcjo, pomóż nam zlikwidować zło, którego nasze kierownictwo nie widzi.

ALEKSANDER NAMIECIŃSKI

„Dom Dziecka”, ale nie dla dzieci

Wiele osób z niecierpliwością oczekiwało otwarcia „Domu Dziecka” w Łodzi. Cieszyli się rodzice, ale najbardziej zadowoleni byli mali klienci. — Nareszcie będzie sklep, gdzie dostanie się wszystko dla dzieci. Nie trzeba będzie chodzić po całym mieście i tracić na próżno czas — mówili dorośli. — Będziemy mieć sklep, w którym będą ładne zabawki, ubranka i dużo, dużo słodczych — cieszyli się dzieciaki.

Radość trwała jednak krótko.

Co usłyszymy w Filharmonii?

Na piątkowym i sobotnim koncercie Państwowej Filharmonii (początek o godz. 19.30) orkiestra pod dyktando Witolda Krzemińskiego odegra uroczyste koncerty „Bajka” Stanisława Moniuszki i VI Symfonie („Patetyczna”) Piotra Czajkowskiego. Ponadto wykonany zostanie koncert fortepianowy młodego kompozytora polskiego — Tadeusza Bairda z udziałem solistki Krystyny Jastrzębskiej.

Odczyty Łódzkiego Towarzystwa Naukowego

Dnia 14 bm., o godz. 18, w gmachu P.T. ul. Zwirki 36, II piętro, p. dr. J. Gierulski wygłosi odczyt pt. „Światło”.

Dnia 14 bm., o godz. 19, w sali odczytowej W.K. Traugott, prof. dr. Hrabec wygłosi odczyt pt. „Język polski epoki Odrodzenia”.

Dziś, gdy znajdzie się ktoś przypadkowo w „Domu Dziecka” odnosi wrażenie, że trafił do zwykłego sklepu galanterijnego. Można tu dostać wiele różnych rzeczy, ale nie dla dzieci. Np. skarpetki, męskie, szelki, podwiązki (też dla dorosłych). Przecież ten sklep — to „Dom Dziecka” — dzwiga się kilkanaście dzieci nie noszących męskich szelk i podwiązek, śniegowców na obcasach lub płaszczy o rozmiarach dla dorosłych.

Dzieci to przecież istoty, których wiek waha się o 1 roku do 14 lat. O tym zdaje się zapominało kierownictwo „Domu Dziecka”. Nie stara się ono, aby towar w sklepie był przystosowany do potrzeb najmłodszych klientów.

Kupując coś w „Domu Dziecka” odnosi się wrażenie, że zapomniano tu i o estetyce sklepowej. Dekoracje gablotek, ułożenie towaru na półkach jest bardzo niestandardne. Poszczególne działy są także niewłaściwie rozmieszczone. Np. dział cukierniczy mieści się razem z perfumeryjnym. Dekoracje wnętrza sklepowego, oświetlenie i reklama sklepu wymagają gruntownej zmiany.

Matki, w imieniu swych pociech, słusznie domagają się zaopatrzenia „Domu Dziecka” tak, aby można było tu kupić wszystko — od szklanki i pielnuski do ubranka czy bućków. Asortyment towarów w sklepie dziecięcym musi być w takim wyborze, rozmiarach i jakości, ażeby nie trzeba było, jak to jest obecnie, chodzić po półkach dla 4-letniego dziecka wg „magicznego” kalendarzyka.

Wiele do życzenia pozostawia także wybór artykułów, których tak niewiele znajduje się w sklepie. Letnie płaszczyki, kretonowe sukienki (w liczbie 4), cienkie sukien-

eczki wełniane, a wszystko tak wygniezione, że nie zachęca do kupna, a raczej odstraszają.

Ponurość, chłód więcej z każdego kąta „Domu Dziecka”, puste półki w dziale zabawek, sportowym i konfekcyjnym, wygniezione ubranka na wieszakach — nasuwają przypuszczenia, że „Dom Dziecka” z całym personelem sklepowym i kierownictwem upojony krótkotrwałymi sukcesami, zapadł w długi sen zimowy. Mamy nadzieję, że nie potrwają zbyt długo.

(KA)

Kronika partyjna

Dzielnica Śródmieście 15. Dnia 14 bm., o godz. 14, w sali konferencyjnej KD, Al. Kościuszki 4, odbędzie się szkolenie seminarialne dla I sekretarzy podstawowych organizacji partyjnych.

Dzielnica Górna-Lewar. Dnia 14 bm., o godz. 16, w sali konferencyjnej KD, ul. Wigurow 4-6, odbędzie się narada przewodniczących I członków fabrycznych komitetów i młodzież. Obecność obowiązkowa.

Dzielnica Śródmieście-Prawa. Dnia 15 bm., o godz. 15, w lokalu KD, przy ul. Gdańskiej 75, odbędzie się narada I sekretarzy podstawowych i kierowników zakładów przewodniczących rad zakładowych i przewodniczących ZMP.

Dzielnica Śródmieście-Lewar. Dnia 14 bm., o godz. 15, w sali konferencyjnej przy ul. Narutowicza 28, odbędzie się zebranie podstawowej terenowej organizacji partyjnej.

Dzielnica Ruda Pabianicka. Dnia 14 bm., o godz. 15, w lokalu KD, przy ul. Spółdzielczej 3-5, odbędzie się narada I sekretarzy podstawowych i kierowników zakładów przewodniczących rad zakładowych i przewodniczących ZMP.

Szyjemy same

Bluzeczka z materiału w paski

